

РЕШЕНИЕ

№ 38251

гр. София, 05.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **7606** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.26, ал.12 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Т. А. – гражданка на Т. срещу Отказ №517000-9906/15.05.2026г. на началника на група „Миграция“ ОДМВР - С. за предоставяне на право на продължително пребиваване в РБългария на основание чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ.

В жалбата са изложени доводи, че оспорения отказ е незаконосъобразен, постановен при неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с целта на закона. Необоснован и недоказан е изводът, че жалбоподателят е декларирал неверни данни, относно адреса си на пребиваване в [населено място], [улица]. Към заявлението за предоставяне на продължително пребиваване по чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ са представени всички изискуеми документи, включително валиден документ за пътуване, разрешение за пребиваване, доказателство за придобито право на пенсия, медицинска застраховка, банково удостоверение за наличие на достатъчни средства за издръжка, нотариално заверена декларация за осигурено жилище и договор за наем на имота. Законът не съдържа изискване чужденецът да бъде открит на адреса при всяка извършена от органите на МВР проверка. Нормативната уредба изисква наличие на осигурено жилище, а не непрекъснато физическо присъствие на лицето на адреса във всеки един момент. Чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ предвижда отказ при наличие на декларирани неверни данни. В случая по административната преписка не са събрани доказателства, които по безспорен и категоричен начин да установяват, че жалбоподателят съзнателно е декларирал неистински обстоятелства пред административния орган. Нарушено е изискването на чл. 59, ал. 2 АПК за мотивираност на административния акт, доколкото липсва конкретен анализ защо официално

представените документи са пренебрегнати и въз основа на какви обективни критерии е достигнато до извода за фиктивност на адреса. Постановеният отказ представлява и непропорционална намеса в правото на жалбоподателя на зачитане на неговия личен живот по смисъла на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи.

В последното съдебно заседание жалбоподателката не се явява, не изпраща представител.

Ответникът – началникът на група "Миграция" – ОДМВР С. не изпраща представител. По преписката е приложен писмен отговор на жалбата.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, приема следното от фактическа страна:

А. Т. /А. Т./, дата на раждане 01.01.1974г., гражданство Т. е подала Заявление на 11.02.2026г. за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал. 1, т. 10 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Към заявлението са приложени следните документи: документ за задгранично пътуване, издаден от Република Т.; разрешение за пребиваване, валидно до 21.02.2026г.; доказателство за придобито право на пенсия; застрахователна полица № 2610111251222 към застрахователна компания „Животозастрахователен институт“ АД; банково удостоверение за открита сметка и наличност по същата; нотариално заверена декларация от С. П. Д., ЕГН: [ЕГН], за предоставяне адрес на пребиваване в [населено място], обл. Софийска, [улица]; договор за наем на горепосочения имот в [населено място]; справка за пътуване за периода от 11.02.2023г. до 11.02.2026г. справка за пътуване за периода от 12.05.2023г. до 12.05.2026г.

По преписката е представено писмо от Държавна агенция „Национална сигурност“ с рег. № СГ-31-760/06.03.2026г., в което е описан резултатът от извършена проверка, при която е установено, че домакинът С. П. Д. не познава кандидата за пребиваване, не знае имената му, не е наясно с факти и обстоятелства относно престоя, дейността и намеренията му, както и дали ще пребивава на посочения адрес.

Извършена е проверка на декларирания от кандидата адрес за пребиваване в [населено място], [улица] от органите на група „Миграция“ ОДМВР С.. Видно от приложената по делото Докладна записка № 517р - 5572/11.03.2026г. по описа на ОДМВР - С. лицето А. Т. гражданство Т. не е установено, а заварената на място майка на наемодателя Р. В. категорично е отрекла кандидата за пребиваване да живее на адреса. Пояснила е, че не познава лицето и не го е виждала.

Административният орган въз основа на тези доказателства е направил извод, че турската гражданка А. Т. е предоставила фиктивен адрес за пребиваване в Република България, на който тя не живее и не го е посещавала никога.

Във връзка с установеното е изпратено съобщение до А. Т. /А. Т./ за констатираните нередности с възможност да изрази становище по тях и да представи реален адрес, на който пребивава. На 27.03.2026г. в група „Миграция“ при ОДМВР - С. са постъпили писмени възражения от А. Т. /А. Т./, оспорва установените данни и заявява, че не е била предварително уведомена за извършване на проверки, не представя нов адрес.

Извършени са нови проверки отразени в докладни записки с рег. № 517р-8745/18.04.2026г. и рег. № 517р-9696/29.04.2026г. по описа на ОДМВР – С.. По сведения от Р. Р. В. - майка на С. П. Д. (наемодател), живуща на посочения адрес, турската гражданка не е посещавала адреса, не е отсядала на него, майката не познава и не знае данни за кандидата за продължително пребиваване. Обяснява също, че в имота тече ремонт. Снети са сведения и от съседно живущи, които също отричат в имота да са пребивавали чужди граждани. Проверки са извършени и от служители на РУ - Е. със същите констатации, за които са изготвени докладни записки с рег. № 263р-4199/07.05.2026г., рег. № 263р-3781/24.04.2026г., рег. № 263р-3856/27.04.2026г. и рег. №

263р-3937/28.04.2026г., всички приложени по делото.

Допълнително е придобита информация, че адресът в [населено място], [улица] предоставен на още седем лица от турски произход, а в докладна записка с рег. № 517р- 8745/18.04.2026г. е изяснено, че имота е с квадратура от 74 кв. м. по информация от [община], състои се от кухня, всекидневна, спалня и едно санитарно помещение.

Предвид установеното е издаден оспореният в настоящото съдебно производство отказ №517000-9906/15.05.2026г. от началника на група „Миграция“ ОДМВР - С. за предоставяне на право на продължително пребиваване в РБългария на А. Т. с правни основания чл. 26, ал. 1, връзка с чл. 10, ал. 1, т. 23, пр. 2 от ЗЧРБ - деклариране на неверни данни (посоченият адрес за пребиваване е фиктивно предоставен).

От правна страна съдът намира следното:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният по делото отказ е издаден от компетентен орган, представен е Заповед за компетентност № 517з-7905/20.10.2023г. на ВПД Директор на ОДМВР С., при спазване на изискванията за писмена форма и съдържание, не се констатира допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, правилно е приложен материалният закон.

От приложените по делото множество писмени доказателства – докладни записки за извършени проверки от органите на РУ Е., група „Миграция“ ОДМВР С. и ДАНС, както и от събраните писмени сведения на проверени лица, безспорно се установява, че турската гражданка няма никаква фактическа връзка и принадлежност към заявения адрес на пребиваване в [населено място], [улица], освен представения със заявлението й договор за наем, сключен със собственичката С. П. Д.. Договорът е сключен на 10.02.2026г., според записаното в него, като видно от Справката за пътуване на лицето, наоѓаща се на лист 32, на посочената в договора дата същото не се е намирало в РБългария. Съгласно чл. 24, ал. 1, т. 10 ЗЧРБ „Разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. Според изискванията на чл. 23 и чл. 14, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗЧРБ, към заявлението следва да бъдат приложени и доказателства за осигурено жилище. В случая доказателства са приложени, но служебно извършените проверки от административния орган установяват, че на адреса лицето никога не е пребивавало, не е познато от живущата там майка на наемодателката, няма фактическа възможност да пребивава, поради липса на достатъчно жилищна площ, а наемодателката е сключила същите договори за наем и е подписала декларации по чл.24, ал.2, предл. последно вр. с §1 от ДР на ЗЧРБ, вр. с чл.14, ал.1 от ППЗЧРБ на още 7 турски граждани.

Изложените обстоятелства съответстват на мотивите за отказ на посоченото в акта правно основание - чл. 10, ал. 1, т.23 от ЗЧРБ - заявителят е представил документ с невярно съдържание или е декларира неверни данни. Не е необходимо да се изследва наличието на умишъл за декларирането на неверни данни, нито да се обявява за нищожен подписаният договор за наем, каквито доводи се съдържат в жалбата, тъй като законът не изисква провеждане на такава формална процедура за проверка. Достатъчно е да се установи обективният факт, че заявителката не разполага с осигурено жилище за пребиваване.

Относно твърдението за накърнено право на личен и семеен живот на лицето по смисъла на чл. 8 от ЕКПЧ, няма данни семейството на заявителя да живее в България, нито Конвенцията предвижда правото на свободно влизане и дългосрочно пребиваване в чужда държава, като защитимо от нейните разпоредби. Напротив, Конвенцията позволява намесата на държавните власти в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите (чл. 8, пар.2 от ЕКПЧ), като в случая намесата попада в тази хипотеза и не е допуснато нарушение на чл. 6 от АПК, във връзка с отменителното основание по чл. 146, т. 5 от АПК.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в установената форма, без допуснати съществени процесуални нарушения, при спазване на закона и в съответствие с неговата цел. Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София – град, 11 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. А. – гражданка на Т. срещу Отказ №517000-9906/15.05.2026г. на началника на група „Миграция“ ОДМВР - С. за предоставяне на право на продължително пребиваване в РБългария на основание чл.24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.